

оподаткування та вирішення екологічних проблем в Україні має бути закріплення на законодавчому рівні можливості витрачання коштів, що акумулюються від сплати екологічного податку, тільки на природоохоронні заходи. Це означає необхідність оновлення правових норм чинного екологічного законодавства та збалансування їх з бюджетними.

Висновки. Екологічне оподаткування є важливим фінансово-правовим інститутом, що забезпечує ефективне управління в галузі екології та охорони навколишнього природного середовища. У країнах Європейського Союзу цей інститут застосовується з метою підвищення обсягів і рівня природоохоронних витрат, формує джерело їх надходження до спеціальних фондів охорони природи. Україна, яка прагне стати повноправним членом Європейського Союзу, повинна здійснювати дієві кроки щодо формування екологоорієнтованого розвитку.

Література

1. Анищенко В. А. Экономическая и социальная сущность экологического налогообложения в Украине / В. А. Анищенко // Eurasian Academic Research Journal. – 2016. – № 2 (02). – Р. 184-187.

2. Податковий кодекс України: за станом на 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>. – Назва з тиул. екрану.

3. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року: Закон України від 21.12.2010 № 2818-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2818-17>. – Назва з тиул. екрану.

УДК 342.942(043.2)

Пашинський В. Й., к.ю.н., доцент,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка, м. Київ, Україна

ВІЙСЬКОВО-АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО В СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Забезпечення реалізації державою конституційної функції щодо оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканості, здійснення державного управління у такій на сьогодні надзвичайно чутливій сфері, як оборона, є однією з найактуальніших та складних проблем сьогодення, особливо в умовах фактичного ведення війни.

Слід зазначити, що на сьогодні в юридичній науковій літературі проблемам адміністративно-правового забезпечення оборони держави не приділяється достатньої уваги. Залишаються мало дослідженими в

науковому плані низка ключових питань як теоретичного, так і практичного характеру. Серед них залишається дискусійним питання щодо галузевої приналежності норм, які регулюють суспільні відносини у сфері оборони.

На думку одних вчених, норми права, що регулюють вказані суспільні відносини, утворюють самостійну комплексну галузь права – військове право. Так П. П. Богуцький вважає, що військове право є комплексною галуззю права – системою загальнообов'язкових норм, формально визначених правил поведінки у військово-публічній сфері, які встановлені, охороняються та забезпечуються державою, здійснюють регулювання суспільних відносин, пов'язаних з діяльністю Воєнної організації суспільства, і мають за мету забезпечення захисту держави, її суверенітету, територіальної цілісності [1, с. 60]. Слід зазначити, що наукові погляди на існування комплексного правового інституту військового права є домінуючими серед російських вчених-юристів, які досліджують питання суспільних відносин у сфері оборони і безпеки [2, с. 25-26; 3, с. 40-48].

Разом із тим серед вчених існують й інші погляди щодо галузевої приналежності військового права. Так, М. М. Тищенко, В. В. Богуцький, Є. І. Григоренко, автори навчального посібника «Військова адміністрація», зазначають, що військова адміністрація природно пов'язана з галузевими правовими науками та галузями права. Але найтісніший зв'язок військова адміністрація має з адміністративним правом. Можна навіть говорити проте, що військова адміністрація виступає як органічна частина адміністративного права. Базовими для військової адміністрації є положення адміністративного права що стосуються загальних принципів державного управління, функцій, форм та методів державного управління, забезпечення законності, правопорядку і дисципліни в державному управлінні, питань адміністративної та дисциплінарної відповідальності за вчинення правопорушень [4, с. 31].

На думку сучасних дослідників адміністративного права Особливу частину українського адміністративного права утворюють норми, які регулюють конкретні сфери й галузі управлінської діяльності, а саме: управління економікою, промисловістю, агропромисловим комплексом; управління у соціально-культурній галузі (освіта, наука тощо); управління у сфері адміністративно-політичної діяльності (внутрішні справи, юстиція, безпека, оборона тощо); міжгалузеве управління [5, с. 371-438; 6, с. 127-128; 7, с. 45]. Іноді існує і більш широкий підхід до побудови Особливої частини адміністративного права. Так С. В. Ківалов та Л. Р. Біла у структурі Особливої частини адміністративного права серед інших серед інших інститутів, виділяють інститути адміністративно-правового забезпечення управління національною безпекою та адміністративно-правового забезпечення управління обороною [8, с. 64-

99].

Отже, з викладеного бачимо різні підходи вчених щодо виділення окремих підгалузей права, які формують Особливу частину адміністративного права. Але із поглядів сучасної адміністративно-правової науки, які базуються на європейських підходах до адміністративного права, норми адміністративного права, через які здійснюється державне регулювання суспільних відносин у відповідних сферах взаємодії публічної адміністрації та приватних осіб, утворюють окремі підгалузі, які формують систему Особливого адміністративного права, яка має прийти на зміну Особливій частині адміністративного права. Саме поділ Особливого адміністративного права на підгалузі у максимальній мірі відповідає структурі адміністративного права, яка, відповідно, має складатися не з інститутів управління, а з інститутів та підгалузей права [9, с. 313].

Тому, на нашу думку, у нинішніх умовах активного розвитку суспільних відносин у сфері оборони, яке обумовлене фактичним веденням воєнних дій, для забезпечення оборони, захисту суверенітету і територіальної цілості України, доцільно говорити про формування такої підгалузі Особливого адміністративного права як військово-адміністративне право.

Література

1. Богуцький П. П. Військове право України: джерела, структура та розвиток: монографія / П. П. Богуцький. – Одеса: Фенікс, 2008. – 188 с.
2. Военное право: учеб. / Л. Л. Попов, Ю. И. Мигачев, С. В. Тихомиров; под ред. Ю. И. Мигачева - М.: Юристь, 2008. – 576 с.
3. Корякин В. М. К вопросу о комплексных отраслях отечественной правовой системы (на примере военного права) / В. М. Корякин // Российский журнал правовых исследований. – 2015. – № 1 (2). – С. 40-48.
4. Військова адміністрація: навч. посіб. / М. М. Тищенко, В. В. Богуцький, Є. І. Григоренко; за заг. ред. проф. М. М. Тищенка. – Х.: Право, 2013. – 304 с.
5. Колпаков В. К. Адміністративне право України: підруч. / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
6. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч.: у 2-х т. / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К.: Вид-во «Юрид. думка», 2004. – Т. 1. Загальна частина. – 2004. – 584 с.
7. Адміністративне право України: підруч. / за заг. ред. Т. О. Коломоєць. – К.: Істина, 2008. – 219 с.
8. Ківалов С. В. Адміністративне право України: навч.-метод. посіб. / С. В. Ківалов, Л. Р. Біла. – Одеса: Юрид. літ-ра, 2002. – 312 с.
9. Мельник Р. С. Система адміністративного права України. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Мельник Роман Сергійович. – Х., 2010. – 417 с.